

Artur Mas.

La constància d'un estil

Diumenge que ve pot ser el dia que Artur Mas aconsegueixi una fita que porta set anys perseguint: ser el president de Catalunya. Això no només passa per guanyar les eleccions, sinó també perquè Convergència i Unió obtingui una majoria prou sòlida per formar govern. El repte és ambiciós i les possibilitats d'arribar-hi no són poques; perquè Artur Mas és el candidat favorit segons les enquestes. Només, segons les enquestes.

També és el meu candidat favorit.

Artur Mas té el gran mèrit d'haver sabut generar la confiança necessària perquè la majoria de catalans asseguin -a les enquestes- que el volen de president. Té mèrit perquè el 2003, quan va estrenar-se com a cap de cartell de CiU, Mas era el delfí del president Pujol; era un candidat subordinat a un passat molt marcat en la història del partit i del país. Ara ja no. Artur Mas és Artur Mas; no el successor de Jordi Pujol. Mas no és la impugna de Pujol, Mas no és la presència de Pujol, ni tampoc és la ironia de l'expresident. I malgrat tot, Mas és el favorit. Aquest és el gran mèrit d'un home que sense renegar del passat tampoc no s'ha volgut vestir dels patrons del seu mentor sinó que s'ha fet el seu propi vestit, el seu propi estil.

Probablement entre els reptes d'Artur Mas el 2003 hi havia el d'erigir-se com un autèntic líder per mèrits propis i no pels heretats. També tenia altres reptes, com trencar amb la llosa -segurament poc ben gestionada de cara a l'opinió pública- del famós Pacte del Majèstic; i, perquè no dir-ho, relançar una Convergència i Unió que duia 23 anys al govern. Eren reptes tan majúsculs com el mètode per assolir-los. La recepta d'Artur Mas ha passat per dos eixos clau: instaurar talent i obeir a la responsabilitat.

Al voltant del líder de CiU hi ha els millors, siguin de dretes o d'esquerres, militants o simpatitzants, independentistes o catalanistes. Una de les grandeses del projecte de Mas és no haver renegat de l'essència aglutinadora de CiU sota el paraigua del talent, del compromís, de les ganes de treballar pel país. La segona fórmula és la de la responsabilitat, i en això Mas no s'ha torçat ni en un descuit. Ha estat ell qui va possibilitar un nou Estatut per Catalunya, bo i sabent que el mèrit recauria en l'aleshores president Maragall. No li va fer treure el peu de l'accelerador saber que la història recordaria Pasqual Maragall. Com tampoc li ha fet prémer el fre salvar l'agònic govern de Rodríguez Zapatero aprovant unes mesures anticrisi que, de no fer-ho, haurien afegit crisi a la crisi i ens haurien enfonsat a tots plegats. Són dos exemples, dues mostres de responsabilitat de país. Dues evidències que Catalunya i la seva gent van per davant del partit i dels seus líders. Aquest és l'estil d'Artur Mas.

La fidelitat a un estil no sempre et dona rèdits i és en aquests moments quan pren força la temptació més populista, més demagògica. Artur Mas no hi ha caigut ni tampoc ha tirat la tovallola quan després de guanyar dues eleccions ha hagut de presenciar la investidura d'algué altre com a president de la Generalitat. El compromís amb el projecte també és el seu estil.

Jo, personalment, he tingut el gran honor de comptar amb la confiança de Jordi Pujol i amb la d'Artur Mas. De la mà del president Pujol vaig entrar en política i a ell li dec en bona part l'estima per aquest nostre país, la certesa que amb esforç res és impossible, i la convicció que la política és l'eina més noble per fer canviar les coses, per millorar.

Quan Mas va esdevenir el líder del meu partit jo ja feia un bon grapat d'anys que era en política. Molts anys i molt per aprendre, encara. Artur Mas m'ha demostrat que el compromís amb Catalunya està per damunt dels seus líders, m'ha ensenyat que les adversitats ens han de fer més forts que no pas febles; i m'ha ensenyat que el país té fibra, té empenta -com ja tenia l'any 80- per construir una Catalunya millor.

L'èxit que suposaria per al país tenir Artur Mas de president serà d'aquest home ben plantat, de posat sovint distant, d'aquest home honest, pencaire i compromès. Però el gran mèrit de poder dir "Artur Mas, president de la Generalitat" serà principalment dels ciutadans disposats a fer l'esforç definitiu: anar a votar. Vosaltres, els electors, teniu la paraula per fer que Catalunya surti del cul de sac i esdevingui una Catalunya millor. Tu ets qui decideix.

Penso que...

Joan Raventós i Pujadó

Diputat de CiU al Parlament de Catalunya

La recepta d'Artur Mas ha passat per dos eixos clau: instaurar talent i obeir a la responsabilitat